

ROUTE 66

Nostalgie a legenda

Zastavení páté: Na půli cesty

Je krásné ráno, opouštíme Vegu a městečko, které se ještě nestačilo probudit. A tak průjezd naší kolony tímto zapadlým místem, představuje nejen rozloučení, ale pro většinu místních obyvatel i definitivní budíček. Naším prvním cílem je nedaleké, asi 15 mil vzdálené městečko Adrian. S Vegou si co do velikosti příliš nezádá, je také malé, ospalé a táhne se několik mil podle bývalé Route 66, řada domů je hodně omšelých a patrně několik let neobydlených. V Adrianu se ale Route 66 blíží těsně k dálnici č. 40, která ji nahradila a snad pro tu blízkost obou silnic, se tady život dosud ještě nezastavil. Tady ale čeká všechny jedno milé překvapení. Až na samém konci města (pokud jedeme z východu na západ) je u dnes již zrušené benzinové stanice maličká kavárna s obchůdkem, která se jmenuje Midpoint Cafe, tedy zastávka skutečně na polovině cesty staré Route 66. Přímo proti restauraci je veliká cedule, hlásající, že odtud je to 1139 mil jak do Chicaga, tak do Los Angeles. I když je teprve devět hodin a otevřít se oficiálně až v deset, je již otevřeno a majitelka nás očekává s právě upečeným Apple pay (jablkovým koláčem) a uvařenou kávou. Důvod je prostý, včera večer sem dva z nás zajeli s předstihem a avizovali náš příjezd. Majitelka si na nás dobře pamatovala. V předcházejícím roce, když jsme

zde byli poprvé, nás nadšeně uvítala jako první čechy, kteří sem kdy zavítali. Muse-li jsme se tenkrát zapsat do knihy hostů a letos jsme jako „VIP“ hosté dostali další privilegium. Pod uzavřenou benzinovou stanicí, která byla v minulosti součástí a dodnes k restauraci patří je zaparkovaný starý truck, na který jsme se speciální tužkou všichni podepsali. Předmětem zájmu všech byl obchod se suvenýry, a mezi nimi byly takové, které lze dostat jenom tady – na půli cesty. Restaurace ve stylu let dvacátých je místem krátkého posezení a dlouhého fotografování. Přestože jsme již druhou českou skupinou, která tato místa navštívila, stále ještě se nás zde zmocňuje jakýsi pocit průkopníků. Čeká nás ale ještě dlouhá cesta až do Santa Fé a tak musíme pokračovat. Hned za Adrianem původní Route 66 končí a musíme na několik mil použít moderní dálnici. Po deseti mílích přijíždíme na hranice Texasu a New Mexica. Přestože přejíždíme z jednoho z nejbohatších států USA do jednoho z nejchudších, žádný velký rozdíl není na první pohled znát, zřejmě i proto, že přijíždíme z nejchudší části Texasu. Je to již šestý stát na našem putování. Sousedí s Texasem, ze kterého přijíždíme, a na severovýchodě s Oklahomou. Na západě sousedí s Arizonou a na severu s Coloradem. Krajinou Nového

Mexika se táhnou rozsáhlé pouště a polopouště načervenalé barvy, které se na západě mění na mohutné zasněžené hory. Ačkoliv je Nové Mexiko poměrně vyprahlá oblast, jsou zde i rozsáhlé lesní porosty. Je to však stát převážně hornatý, o čemž svědčí i jeho průměrná nadmořská výška, která činí 1735 m. Čeká nás průjezd zajímavou zemí s téměř poloviční hispánskou menšinou a mnohdy jen minimálně obydlenými územími. Po území tohoto státu projedeme nejdelší část naší cesty, celkem 784 km. Připomínáme si hlavní momenty z historie tohoto státu: Východní část Nového Mexika získaly USA spolu s anexí Texasu roku 1845 (Texas si činil nároky na celé území na východním břehu řeky Río Grande). Západní část Nového Mexika získaly po porážce Mexika v Americko-Mexické válce roku 1848 na základě mírové smlouvy z Guadalupe Hidalgo. 9. září 1850 pak vzniklo teritorium Nové Mexiko, které bylo 6. ledna 1912 přijato do Unie jako stát Nové Mexiko. A poslední ne nevýznamná událost: byla zde odpálena první atomová bomba, v poušti Alamogordo, 16. července 1945.

Hned za hranicemi opět najíždíme na původní R 66, a přijíždíme do místa zvané Glenario. Najeli jsme na čtyřproudou asfaltovou silnici zjevně již řadu let nepoužívanou a postupně zarůstající. Glenario zcela plní naši představu Ghost Town tedy města duchů. Širokou vozovku po jedné straně lemují polorozpadlé domy, motely, reklamní tabule a čerpací stanice. U nich stojí opuštěná auta z let padesátých, většinou nezdevastovaná, ale městečko je opuštěné. Nepotkáte živáčka. Pouze z jednoho domu – stejně jako před rokem na nás štěká pes, kterého ale nevidíme. Pokud i ten není jen iluzí města duchů, tak v tomto domě někdo bydlí. Vzhledem k tomu, jak místo působí za dne, není jeho obyvateli co závidět. Večery a noci tu musí působit strašidelně. Po projetí městečkem dvouproudá vozovka náhle mizí a pokračuje jen obyčejná prašná cesta – přesněji řečeno cesty, které se rozdvoují a vedou pravděpodobně k jednotlivým zemědělským usedlostem. Pokud jste si trasu předem nezmapovali, můžete zde strávit hodiny hledáním té pravé. Všechny průvodce nás varují, abychom sem nejezdili při dešti. My přijíždíme tři dny po vydatné bouři a vidíme proč. Některá místa musela být ještě včera neprůjezdná díky pří-

■ Motel Blue Swallow – Modrá vlaštovka

valům vody, jinde došlo k malým sesuvům půdy. Ale horké sluníčko New Mexica stačilo za tři dny vše vysušit a tak si užíváme i dostatek prachu, který každé vozidlo zvirí. Tato etapa představuje asi nejrealističtější pohled jak cesty dříve vypadaly, jaké bylo osídlení podle nich a jak nepohodlné cestování muselo být. Cesta vede stále s větším či menším odstupem podle železnice, ale i ta už v těchto místech byla v minulosti zrušena a připomínají ji pouze násypy, polorozpadlé dřevěné můstky a sem tam stojící a bizarně nakloněné zbytky telegrafních sloupů. Mijíme několik stavení, která jsou zjevně stále obydlena, ale ta rozhodně nesvědčí o tom, že by zde žili boháči v luxusu. Opak je pravdou a zemědělská půda, zřejmě jen tak tak dokáže těch několik farmářů uživit. Tak nečekaně, jak jsme do této pustiny přijeli, tak ji i opouštíme. Najednou, bez zjevného důvodu najíždíme na asfalt a pokračujeme pohodlně dál. Právě v tomto místě znovu zastavujeme, čekáme, až se všichni sjedeme po odstupech, které jsme vytvořili proti prachu. Jsme u místa zvaného San Jon, které však tvoří několik domků a jedna větší zemědělská farma. Všichni jsme nadšeni, ale shodujeme se, že po takovýchto cestách by naše pouť do Los Angeles trvala podstatně déle a všudypřítomný prach by našim motorkám také neprosplával a že ani my nejsme na takovou cestu dobře vybaveni. Znovu si představujeme, jak těžký musel být exodus dvacátých let nešťastných rodin na západ.

Po několika mílích nás čeká další krásný korálek plný nostalgie na náhrdelníku Route 66. Je to město Tucumcary. Městečko, včetně hlavní třídy, kterou tvoří Route 66 leží v těsném sousedství dálnice a přežívá také díky tomu, že je vzhledem ke vzdálenosti větších měst jakoby předurčeno pro krátkou zastávku. I tady jsou opuštěné domy, ale život tu stále oproti jiným podobným místům pulzuje. Při příjezdu vidíme dobře zásobené velké obchodní centrum a také na hlavní třídě je řada obchodů servisů a úřadů a především hotelů a motelů. Neumíme si představit, jak se všechny užíví, ale řada z nich je i místem odpočinku pro truckery, kterých v těchto místech jezdí hodně. My na chvíli zastavujeme u jednoho motelu, který je stále živou, nebo lépe řečeno přežívající, legendou Route 66. Jmenuje se Blue Swallow – tedy Modrá vlaštovka, a svého času patřil mezi to nejlepší, co mohla Route 66 nabídnout. K motelu patřila benzínová stanice, která se dnes změnila v recepci a obchůdek se suvenýry. Každý pokoj motelu měl k dispozici svoji vlastní garáž, která sousedila s pokojem, a na svoji dobu i pěkné zázemí. Majitel nám ukazoval pokoj, kde prý bydlel i Elvis Presley při svých cestách po USA. Je pravda, že dnes už je to spíše legenda a ubytovávají se zde především ortodoxní fandové Route 66. Ne, že bychom mezi ně nepatřili, ale v době, kdy se Reliant Celebrity Ride připravovala, byl Blue Swallow zavřen a měnil majitele – již poněkolkáté... Tak snad někdy příště, ale raději jen s drsnými motorkáři, kteří by se dokázali smířit s menším komfortem za cenu splněného snu. A také abychom pomohli novému majiteli tuto památku zachránit. Slíbili jsme mu, že až budeme o jeho motelu psát, že pošleme několik výtisků. Celé město a zejména jeho hlavní třída žijí do značné míry

■ Stylová restaurace Route 66

z udržování tradice Route 66. Obchody, reklamní poutače, suvenýry i benzinky, to vše se snaží vyvolat iluzi let slávy „matky cest“.

Podobnou polohu, ale docela jiný charakter má další město Santa Rosa. Stejně tak, jak se liší jeho romantické jméno od indiánského původu města Tucumcary, tak se liší i vzhled obou měst. Santa Rosa leží v údolí řeky Pecos a značná část hlavní třídy prochází poměrně prudkým svahem. Je zde řada nových budov, také mezi motely a hotely jsou moderní a pohodlné budovy patřící známým řetězcům. I tady se snaží připomínat doby slávy, i když podstatně méně než v Tucumcary. Přesto tady nacházíme stylovou restauraci, jejímuž „neotřelému“ názvu nemůžeme odolat – Route 66. Dáváme si tu pozdní oběd a nelitujeme. Vzhled je skutečně dobový, personál velmi příjemný, i tady je kout, kde prodávají suvenýry. Místní hosté, kterých je tu poměrně dost, zde zjevně nejsou z nějaké nostalgie, ale protože tu je velmi dobrá mexická kuchyně – změnu v jídelníčku jsme ocenili i my. Pravá mexická kuchyně má své kouzlo.

MR

■ Midpoint – středový bod